

Pěchota u nás a v cizině.

Major gšt. František Bürger:

Novinky ve výzbroji a prostředcích cizí pěchoty.

Nové lehké kulometry německé výroby.

V německé, rakouské a maďarské armádě je zaveden nový lehký kulomet systému Stange (rakouský inženýr), vyráběný v továrně koncernu Rheinmetall v Solothurnu (švýcarsko) a v Düsseldorfu. Kulomet váží 8,5 kg, je chlazen vzduchem, má počáteční rychlost 750 m/sec. a praktický dostřel 2000 m. Hlaveň lze vyměnit za vteřinu. Kulometu lze používat též na těžším podstavci (třínožka místo dvounožky) a nahradit tak zčásti těžký kulomet. Jeho prodejní cena je 1300 marek.

Továrna v Solothurnu sestrojila rovněž kulomet S-2-200 podobné konstrukce, vážící 9,5 kg. Kulomet je dlouhý 117 cm (hlaveň 60 cm), praktická rychlost střelby 250 ran, teoretická 600 ran za minutu. Zásobník na 30 nábojů je páskový. Kulometu lze rovněž používat na těžším podstavci jako náhrady za těžký kulomet.

(Rivista di A. e G. čís. 2/1934.)

Výměna lehkých kulometů anglické armády.

Podle zprávy při projednávání rozpočtu r. 1933 bylo rozhodnuto nahradit v britské armádě lehký kulomet Lewis, používaný ve světové válce, lehkým kulometem lepšího vzoru. Z nových zbraní jsou zatím ve zkouškách u 2 jezdeckých brigád československý lehký kulomet ZB. a kulomet Vickers-Berthier anglické výroby.

Pro indická vojska bylo již rozhodnuto zavést lehký kulomet Vickers-Berthier.

španělský lehký kulomet „Trapote“.

Španělská armáda je přezbrojována lehkým kulometem „Trapote“ ráže 7 mm, vázícím 9'2 kg. Zbraň má počáteční rychlost 700 m/sec., rychlost střelby lze regulovat od 60 do 650 ran za minutu. Zbraň je sestrojena na principu zpětného tlaku plynů, hlaveň je pevná. Délka kulometu je 118'9 cm, délka hlavně 60 cm.

Zbraně lze užít jak ke střelbě na pozemní cíle, tak ke střelbě proti letounům.

(Rivista di A. e G. čís. 2/1934.)

Nový tank „Christie“.

Továrna v Linden, která dodává severoamerické armádě známé tanky „Christie“, předložila návrh nového rychlého tanku pro jezdeckvo a pro pěchotu, který dosahuje na pásech rychlosti až 104 km (?), na kolech po silnici pak až 190 km (?). v hodině. Hlavním zlepšením je snížení váhy motoru o 500 liber proti dřívějším motorům 350 ks, ačkoli v novém tanku je motor o síle 450 ks. Zároveň bylo sníženo těžiště a získána tak větší stabilita při velkých rychlostech. Snížení váhy motoru dovolí zesílit pancíř na 3'17 cm.

Rychlost dosud známých nejnovějších tanků Christie byla na pásech 72 km, na kolech 112 km v hodině, jde tedy o velké zvýšení rychlosti. Otřesy jsou sníženy u nového vzoru na minimum zvláštním perováním každého kola a náprav. Zlepšením konstrukce pásů bylo dosaženo zmenšení hluku při jízdě.

Konstruktor tvrdí, že nového tanku bude možno použít jednak jako zbraně pěchoty a jezdeckva, jednak lze z podvozku utvořit lafetu pro 75 mm kanon nebo pro kulomet, anebo pro rádiovou stanici a p. (Rivista di A. e G. čís. 1/1934.)

Automobilní čety u rakouských pěších pluků.

Po manévrech r. 1930, v nichž byly učiněny dobré zkušenosti s motorizovanými jednotkami, byla přidělena každému z 12 rakouských pěších pluků automobilní četa o 6 vozech AFN. 11/42 Hp, s nosností 2 t a s maximální rychlostí 10 km/hod. Tyto čety neznamenaají motorisaci trénu, nýbrž jsou určeny k převážení vojsk (záloh, speciálních jednotek, posil pro předvoj, bočních zajišťovacích jednotek atd.).auta jsou velmi dobré konstrukce, každé může vézt družstvo o 14 mužích a lze na ně upevnit těžký kulomet 7/12 Sch. pro protiletadlovou obranu vozidla. Spojení mezi vozy se děje opticky.

Automobilní čety nabudou mnohem většího významu, až budou dnešní auta nahrazena šestikolovými terénními vozy typu AD-6 Austro-Daimler, jimiž jsou vybaveny motorizované prapory. (Rivista di A. e G. čís. 3/4, 1934.)

Psi ve válce.

V 3. a 4. sešitě časopisu „Rivista di Fanterie“ popisuje plk. Dalmazzo použití psů k vojenským účelům a lituje, že italská armáda nevěnuje pozornosti jich využití.

Ve světové válce bylo psů hojně užíváno nejen k spojení, nýbrž též k hlídání a k zajištění. Největší počet psů měla německá armáda — r. 1918 bylo v německém

vojsku 30.000 psů — Francouzi měli u armády 20.000 psů. Psů bylo užíváno k nej-různějším úkolům:

byli přidělováni strážím, strážným a hlídkám, aby již na vzdálenost hlásili přítomnost nepřítele,

donášeli zprávy v postřelovaném prostoru, v lesích, v horách a na místech neschůdných pro pěší běžce,

bylo jich užíváno k tažení zbraní (kulometů, doprovodných děl), k nošení munice a břemen — hojně jich tak užívala Belgie a zčásti rakouská armáda,

pomáhali v zdravotnické službě při vyhledávání raněných; toto použití — velmi hojně v rusko-japonské válce — pozbylo významu při posíčních bojích v letech 1915—18,

pomáhali při střežení skladišť a materiálu.

Značný význam mělo použití psů pro spojení a pro zajišťovací službu.

Pes je nejrychlejším a nejspolehlivějším pojítkem v neschůdných krajích anebo v postřelovaných prostorech, snadno a spolehlivě udržuje spojení zejména s malými odloučenými oddíly, jež pěší běžec stěží najde. Dobře vycvičený pes donese zprávy až na vzdálenost 10 km se značnými výškovými rozdíly, kdežto běžec potřebuje na podobný úkol 3 až 4 hodin. Na menší vzdálenost urazí pes 1 km v 3—4 minutách. Němci byli mistry v používání psů při spojení, měli speciální metody výcviku a tvořili pro psy umělé stopy pomocí páchnoucích tekutin.

Hojně však byly vybavovány hlídacími psy u Němců též stráže a hlídky. Bdělost psů velmi často znemožnila přepady takových hlídek anebo malých jednotek.

Vhodné využití psů dovoluje šetřit lidskými silami a životy, autor doporučuje proto jejich zavedení v širokém měřítku.

Z cizích revuí.

REVUE D'INFANTERIE, ročník 1934, 1. pololetí, čísla 596—501.

Lednové číslo (496) je věnováno horské válce.

Gen. Dosse v článku: *A propos des opérations en montagne* poukazuje na skutečnost, že dvě třetiny bojišť ve světové válce byly v horách a že bitvy musily tam být vybojovány vojsky pro horskou válku nespécialisovanými — ovšem s velkými obtížemi. Abychom se jich vyvarovali v budoucnosti, je třeba kromě specialistů s dlouholetou zkušeností horskou, aby každý důstojník bez výjimky byl obeznámen se zásadami horské války a hlavně s použitím jich v praxi.

Autor zdůrazňuje, že s vojenského hlediska nelze hory třídit jen podle výšky, nýbrž především podle prostupnosti (permeabilité). Při studiu horského terénu pro operace jde o to, abychom určili tuto prostupnost: 1. ve směru všeobecné operační osy vlastní, 2. na možných operačních osách nepřátelských ve směru opačném. Studium prostupnosti nutno konat jednak s hlediska materiálu: železnice, silnice, cesty, stezky, jednak s hlediska taktického, podle kterého lze rozdělit terén na tři hlavní druhy: 1. terén prostupný pro vojska všech zbraní se zvířaty a s motorisovanými prostředky, 2. terén poloprostupný (vojska specialisovaná bez zvířat a motorisovaných prostředků), 3. terén neprostupný (srázy, jež mohou slézt jen vycvičení horolezci,